

УДК 331.45:69

ПРАВОВІ АСПЕКТИ ОХОРОНИ ПРАЦІ У ДЕРЖАВАХ ЄВРОСОЮЗУ ТА УКРАЇНИ

Студ. Б.В. Серик, гр.БП-1-17

Студ. В. Литвин, гр.БП-1-17

Науковий керівник проф. І.В. Панасюк

Київський національний університет технологій та дизайну

Мета і завдання. Мета - сформулювати основні правові аспекти охорони праці у країнах Євросоюзу та Україні. Завдання – аналіз інформації щодо законодавства з охорони праці у країнах Євросоюзу та Україні та формулювання шляхів і заходів щодо покращення ситуації

Об'єкт та предмет дослідження. Об'єкт дослідження – охорона праці у країнах Євросоюзу та Україні.. Предмет – проблема вдосконалення охорони праці в Україні. .

Методи та засоби дослідження. Використовуються загальнонаукові емпірико-теоретичні методи аналізу і синтезу, індукції і дедукції, теоретичний метод опису.

Наукова новизна та практичне значення отриманих результатів. Набули подальшого розвитку загальні підходи до аналізу законодавства з охорони праці у країнах Євросоюзу та Україні.. Практичне значення полягає в можливості надати рекомендації щодо заходів по вдосконаленню охорони праці в Україні..

Результати дослідження. Законодавство Євросоюзу в цій сфері можна умовно розділити на дві групи:

- директиви ЄС щодо захисту працівників;
- директиви ЄС щодо випуску товарів на ринок (включаючи обладнання, устаткування, машини, засоби колективного та індивідуального захисту, які використовують працівники на робочому місці).

Законодавство Євросоюзу про охорону праці може бути згруповане таким чином:

- загальні принципи профілактики та основи охорони праці (Директива Ради 89/391/ЄЕС); вимоги охорони праці для робочого місця (Директива Ради 89/654/ЄЕС; Директива Ради 92/57/ЄЕС; Директива Ради 92/91/ЄЕС, Директива Ради 92/104/ЄЕС; Директива Ради 93/103/ЄС; Директива Ради 1999/92/ЄС);

- вимоги охорони праці під час використання обладнання (Директива Ради 89/655/ЄЕС; Директива Ради 89/656/ЄЕС; Директива Ради 90/269/ЄЕС; Директива Ради 90/270/ЄЕС; Директива Ради 92/58/ЄЕС щодо використання знаків про загрозу безпеці та/чи здоров'ю на роботі);

- вимоги охорони праці під час роботи з хімічними, фізичними та біологічними речовинами (Директива Ради 90/394/ЄЕС; Директива Ради 2000/54/ЄС; Директива Ради 9824/ЄС; Директива Ради 96/82/ЄС; Директива 2002/44/ЄС, Директива Ради 2003/10/ЄС; Директива 2003/10/ЄС; Директива Ради 83/477/ЄЕС);

- захист на робочому місці певних груп робітників (Директива Ради 92/85/ЄЕС щодо захисту на робочому місці вагітних працівниць, матерів-годувальниць; Директива Ради 94/33/ЄС щодо захисту молоді на роботі; Директива Ради 91/383/ЄЕС щодо працівників, які перебувають у тимчасових трудових відносинах);

- положення про робочий час (Директива Ради 93/104/ЄС щодо певних аспектів організації робочого часу);

– вимоги до обладнання, машин, посудин під високим тиском тощо (Директива 98/37/ЄС Європейського парламенту та Ради щодо машин; Директива Європейського парламенту та Ради 89/688/ЄЕС щодо засобів індивідуального захисту; Директива Європейського парламенту та Ради 94/9/ЄС щодо обладнання та захисних систем, призначених для використання у вибухонебезпечних середовищах; Директива Ради 87/404/ЄЕС щодо простих посудин, які працюють під тиском; Директива 97/23/ЄС Європейського парламенту та Ради щодо загальної безпеки продукції).

Окрім нормативно-правових актів, у Євросоюзі широко застосовуються заходи не законодавчого характеру (наприклад, кожні п'ять років приймаються програми дій з охорони праці на робочому Місці).

Стан охорони праці в Україні не можна визнати задовільним. Про це свідчить високий рівень травматизму, особливо в таких галузях, як вугледобувна, агропромисловий комплекс, будівництво, транспорт. Рівень смертельного ризику на виробництві в Україні в 2,3 рази вищий від середнього для держав з розвинутою ринковою економікою і на 11 % вищий, ніж у Європі в цілому.

Серед основних причин незадовільного стану охорони праці можна виокремити такі: безвідповідальне ставлення деяких роботодавців, особливо керівників малих та середніх підприємств, до стану охорони праці, низький рівень трудової і технологічної дисципліни; незадовільний стан основних фондів (будівель, споруд, обладнання), які практично не відновлюються (так, у машинобудуванні близько 80% обладнання фізично зношено); невідповідність багатьох нормативно-правових актів вимогам часу, рівню технологічного прогресу, недостатня забезпеченість підприємств нормативно-правовими актами з охорони праці; недостатнє фінансування заходів охорони праці; організаційні фактори (особливо складною є ситуація з охороною праці на малих та середніх підприємствах, у багатьох з яких служби охорони праці взагалі відсутні); недоліки обліку стану охорони праці, серед яких має місце несвоєчасне й неповне подання даних про розслідування нещасних випадків, неякісне проведення розслідувань, приховування випадків травматизму тощо; недоліки наглядової діяльності. Складною і недосконалою є процедура накладання штрафних санкцій на посадових осіб; недостатнє забезпечення засобами колективного та індивідуального захисту (більшість працівників трудяться без належних за умовами роботи засобів індивідуального захисту, спецодягу та спецвзуття); незабезпечення функціонування системи управління охороною праці на підприємствах, в організаціях, установах.

Усунення наведених недоліків і вдосконалення СУОП сприятиме поліпшенню стану охорони праці в Україні.

Висновки.

Таким чином, в умовах сьогодення система управління охороною праці має базуватися не тільки на заходах з боку держави, але й на зацікавленості суб'єктів трудових правовідносин у збереженні належного фізичного стану працівника, що нерозривно пов'язано з економічним і соціальним благополуччям роботодавця.

Ключові слова: праця, безпека, виробництво, поліпшення, впровадження.

ЛІТЕРАТУРА

1. Управління охороною праці та ризиком за міжнародними стандартами: навч. посіб. / Г. Г. Гогіташвілі, Є. Т. Карчевські, В. М. Лапін. - К. : Знання, 2007. – 367с.
Режим доступу:
http://pidruchniki.com/1584072014137/bzhd/upravlinnya_ohoronoyu_pratsi_ta_rizikom_za_mizhнародnimi_standartami